

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Mortificatio vitiorum omnium qua[m] sit necessaria: quomodo ea, & in quibus fieri debeat: imago item Christi vt̃ in vtroque homine gestanda sit.
Cap. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Deo sunt efflagitanda, ad hoc vtenda, vt ad maiorem in omnibus mortificationem, ad ardentorem ad Deum conuersionem perueniatur, vtiq; per ea dona, veluti per semitam vltimus in Deum tendatur, eiq; pari fidelitate tam in prosperis, quam aduersis, siue donet, siue eripiat, plena fide & nuda essentialiq; charitate seruiatur. Ideo enim hae consolationes inoipientibus praecipue, & a mundi vanitate se ad Deum conuertentibus conferuntur, vt interim quasi paruuli diuinae consolationis lacte sustententur, donec adolecant in viros perfectionis Evangelicae. Quid multis quaecunque a Deo accepimus quaecunque accipere possuimus, nisi in sola sui mortificatione, abnegatione q; in spiritu & natura, sub altissimo Dei beneplacito constituantur, ac fundentur, nil profectò aliud quam natura ipsa, propriiq; commodi quae sitione infecta esse, credenda sunt. *Duodecimum* est, profunda quaedam intellectus exercitatio, per altissimas tam diuinarum scripturarum, quam aliarum artium speculationes, vbi vis appetitiua cum charitate, velut pedissequa cum domina sua in Deum non transit. Qui tales sunt, non gustant quam suavis est Dominus. Neque enim ea mente exercent se in scripturis, vt in sui cognitione proficiant, vt se abnegare, aspernari, & Deo ardentibus desiderijs vnire discant. Ideo vani, instati sensu suo, philauti, thrafonici efficiuntur, vires & acumen ingenij in rebus nihili consumunt, idq; frustra, quod execrabilis sit Deo omnis superbia.

Consolatio
spiritualis
vix petenda.

Natura à
gratia qui
discernatur.

Curiosa studia quae
sua fallacia.

Psal. 33.
1. Petri 2.

*Mortificatio vitiorum omnium quam sit necessaria: quomodo ea
& in quibus fieri debeat, imago item Christi vti in vtroque
homine gestanda sit.*

CAPVT IV.

Caput vitae spiritualis est, vt affectus omnes animales per plenam omnium creaturarum abnegationem (in quibus aliquo modo conuiescere solent) mortificentur, diuinisq; & spiritualibus rebus firmiter addicantur. Quare huius vitae tyronem, duris perpetuisq; conflictibus contra infestas vitiorum suorum phalngas, cum firmo stabilisq; proposito dimicare oportet: contra superbiam, inquam, vanam gloriam, auaritiam, luxuriam, inuidiam, iram, propriae voluntatis pertinaciam, gulam, verborum operumq; leuitatem, contra reliquas vitiorum desideriorumq; carnalium acies. Praeterea & contra omnem sensualem creaturarum amorem, contra inordinatam temporalium rerum sollicitudinem, contraq; omne quod vel Deus non est, vel quo Dei honor pure non spectatur. Praecipue verd contra sensualem adfectus quasdam personas adferendum. Similitudo enim naturarum, res est omnium maxime periculosa. Proinde die nocteq; ab omni peccato ita illibatum se homo custodire debet, vt prudens volensq;, imminente etiam mortis discrimine, ne latissimum quidem lapsum admittat, semper in se vitiorum radicem excindere studeat, quorum non pauci adhuc in cordis penetralibus (quos aratum exercitiorum spiritualium nondum attigit) absconditi latent. Haec sunt prauae inclinationes ad superbiam, luxuriam, inuidiam, iram, concupiscentias sensuales, & id genus alia quae summos a-

Peccatum
quod quis
dicit vitium
quomodo sit.

Radices vitiorum
non extirpanda, vt sunt.

Ddd

Ito qui

lioqui viros etiam in ætate prouectiori (dum hanc radicem extirpare negligunt) haud semel supplantant. Ad quod autem se homo maxime propensum sentit, huic validiori pugna obuiare debet, id est in principiis, quam primum intra fetalium cogitationes affectionesve pullulare sentit, cum plebs ab ijs ad Deum conuersione, ne mora & dissimulatione validiores factæ (breui etenim maximas impuritatis radices in corde figunt) difficiliter iam ei adicari queant.

*Tentationū
initio cur re-
sistendū sit.*

*Diabolus
quā callide
insidietur
homini.
1. Pet. 5.*

*Hostes ani-
mæ quo pa-
cto facile
prostrantur.*

*Vt quisque
se erga Deū
habere de-
beat.*

*Imagines
peccatorum
vbi per Chri-
sti imaginē
scilicet.*

Hac ratione quantumuis arduæ tentationes, minimo negotio debellari possunt. Sed qui pusilla negligit, pedetentim ad grauiora pertrahetur. Proinde quanto diutius sic in corde retinentur, tanto profundius semper radicantur, & quo longius in ijs proceditur, eo & periculum maius, & difficilior inde ad Deum erit regressus. Diabolus etiam indiuiduus noster comes, quacunq; ingenium nostrum propensum cernit, hac sese callidus immiscens iniquitati vires subministrat, ac veluti leo saeuus obambulans omnem capat occasionem, nulli parcat vel industriz, vel labori, centenis nos oculis obseruat, vt vna aliquando horanos parum attentos, ac aliquam sensuum nostrorum fenestellam temere apertam, vllius cogitationi noxiæ datum locum reperiens, statim clancularius irrepat, nobisq; inter osciantes ac securos oppressis, omnem animæ nostræ substantiam violentus auferat. Cæterum, quomodo homo Christianus à diabolo se superari finit, tantumdem est, ac si agmatus miles, vnus muscæ aculeo sponte se enecandum obijceret. Quare si ita victus ad ignotam illam inferorum regionem deciderit, omnibus cacodæmonibus derideadus despiciendusq; propinabitur. Quod sanè omnibus tormentis ipsi erit molestius. Tantum autem nobis roboris, tantum auxilij & gratiæ in hoc seculo (si volumus) à Deo impetrare possumus, vt omnibus scelerum turmis rebellare, omnes debellare valeamus. Proinde si omnes inimicos tuos, vna (quod aiunt) manu prostrare velis, mundum ipsum, vna cum omnibus peccatorum irritamentis, quam longissimè fugias, corpus tuum moderatè castiges, diabolum feruidis tuis orationibus vras, carnem spiritum subigas, impietatis cathenā violenter confringas. Impuram aliquā adfectionem, vitiosamue inclinationem, quam primū ebullire intra te sentis, maxima cum diligentia protinus ab ea auertere, atque ad Dominum in omni necessitate tua confuge, cunctis salutaribus quædam tui abiectio, ante pedes misericordiz ipsius, ceu pauper quispiam ægerq; mendicus & seruus malæ frugi prostratus, ipsi sceleratam istam tuam & immortificatam conscientiam, cum humili quodam timore ostende, in eoq; permane, ac Domino firmiter confide. Et si confessum non exaudiris, ne protinus animo concidas, sed patienter tolerans, ad externa te solata verbis aut operibus non effundas, & exaudita orationis certissimum habes argumentum. Rursus semper tribulationum tuarum molestiam pijs orationibus Domino reuelare, eumq; familiariter alloqui discas, qui solus & pius pater tibi est & fidus amicus, qui tibi omne bonū largiri, omne malū depellere potest. In ipso totā fiduciā tuā, totā defensionē & patrociniū tuū colloca, & facile tibi succedet vniuersa. Sin vero homini cui piā mortali, atq; aded vel tibi ipsi fidere malueris, in imagines & inclinationes, imagine Domini nostri Iesu Christi quasi clauū clauo pelles. Si Deus tantam contulit efficaciam herbis atque lapillis, vt corporis morbos vel mitigare, vel in totum etiam adimere possint, quantam puras virtutum sanctissimæ tuæ contulit passioni ad animarum ægretudines ressecandas? Ista

passio-

pensione Domini tui frætus ante pedes patris tui celestis temet prosternens, eundem per singulos amarissimæ passionis suæ articulos obsecra, vt tibi succurrat. Ob minimam etenim passionis Christi recordatione, imo vel ob crucifixi Christi imaginem pio quandoque animo inspectam, à munificentissimo Domino singularia tibi retribuentur gratiarum munera. Imaginem formamq; Christi in homine tuo exteriori semper circumferes, eandemq; tibi ob oculos figes omni tempore, omni loco, in omni opere, in prosperis, in aduersis intus & foris. Si manducas, intringe panem tuum in roseis ipsius vulneribus. Bibis, in mentem tibi veniat fel & acetum à Domino in cruce potatum. Lanas, cogita te preciosissimo Christi sanguine locum. Cubitum eundem est, recole Christum in durissimo crucis ligno recubuisse: caput tuum in spine illius coronæ ornata reclina. Rursus in interiori homine tuo, in corde, inquam tuo, impresam semper habebis inexhausta illius imaginem charitatis, quæ ipsum sine vllis nostris meritis tanta pro nobis subire & pati coegit. Paupertatis etiam ipsius, humilitatis, mansuetudinis, constantiæ, abiectiõnis, & reliquarum virtutum ipsius catalogus cordi penitus inscriptus, faciet, vt omnes cogitationes, omnia desideria tua in purum ipsius amorem semel transferentur.

Imago Christi quomodo sit in homine exteriori portanda.

Christus vti in interiori homine portandus sit.

Gratie Dei vti in homine locus aptandus, quomodo illi collaborandum: lingua, oculi, mens quæ custodienda: perfectionis item omnis basis quæ sit.

CAPVT V.

Verùm, vt gratia Dei in te peculiarem sibi locum inueniat, te ipsum tute iueris, & iuerit te Dominus: occasiones peccatorum quæ te maximè illectant, pro tua virili deuita: cogitationes, verba, opera tua vigilanter vbi que tam intus quam foris obserua ratione tua ceu freno, cor, aures, oculos, linguam, manus, ne perniciose efferantur libertate in seeste, rationem ipsam & intellectum tuum, omnia opera tua præcedere sine. Nam vbi sensuum excursus velocior percurrat, ibi fons malorum scaturit. Ante omnia verò linguam à fabulis otiosis, quæ neque ad Dei honorem, neque ad animarum salutem quicquã conferunt, summa diligentia frenare stude. De omni quippe verbo otioso, atque inane ipso Domino, reddituri sumus rationem in iudicio. Vnde dicit & Bernardus: Multiloquium externum grauiter est detestandum: at internum cum Deo colloquium, longè est, vtilissimum. Proinde quum necessario est loquendum, fiat id eandem prorsus pectore, verbis gratis, paucis, & humilibus, amputata omni diutius garrandi materia. Nulli vnquam morosius verbis refrageris. Lubens eade alteri vel totam litem, qui contentiosus digladiari paratus fuerit, vt tibi pax cum Deo inconcussa permaneat. Nemini indignationis ansam præbeas: oculorum vagos circumflexus vbicumque fueris, sompescas. Plurimæ enim perniciose impressiones, motus, & irrecuperabilia danna, ex incauto oculorum aspectu in animam sapius inuehuntur.

Lingua quomodo sit refrenanda. Matth. 11. Bernardus.

Oculi vti sint sicnada.

Ddd s Valeat